

အောင်ကျော်ဆွေ(သန်လျင်)

ပျံ့တက်သော်လည်းအဆန်ခက်သည့်နှင်း

၀ ခု ၇ ၀ ယူ တို များ

ပဋ္ဌာန်းဆက်ရဲ့ အကျွတ်တရား

တက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးကာစဆိုပေမဲ့အလုပ်အကိုင်က အင်မတန် ရှားတဲ့ ခေတ်ပါပဲ။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်ပေါ့။ ရရာအလုပ်ကို လုပ်ပါ့မယ်ဆိုရင် တောင် နယ်မြေလေဘာရုံးမှာ ထမင်းအငတ်ခံပြီး တန်းစီစောင့်ရတဲ့ ဘဝ။ မိဘဆရာသမားများ ၏ မေတ္တာကြောင့်လား။ အလုပ်အတွက်ဆိုရင် မာနမထားတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြိုးစားမှုကြောင့်လားမသိ ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးကျော်ဆွေ၏ လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် တောက်တိုမည် ရ လုပ်ရလေသည် ။

ဆရာဦးကျော်ဆွေကား အေးဆေးစွာ အနားယူတတ်သလို အားလပ် ချိန်များ တွင် လည်း အခါအားလျော်စွာ အမဲပစ်တတ်လေ့ရှိသည် ။ တစ် နေ့တော့ ကျွန်တော့်ဆရာနှင့်အတူ ဦးကျော်ဆွေပါ အမဲပစ်ရန် ချိန်းဆို လျက် ပဲခူးရိုးမဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ဇီးကုန်းဘက်ခြမ်းမှ ကားဖြင့် တက်ကြသည် ။ ဆယ်မိုင်ခန့် ရောက်သည့်အခါ စခန်းချ၍ ည ဘက်ပစ်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည် ။

ဆောင်းနှောင်းကာလ ဖြစ်သော်လည်း ပဲခူးရိုးမကတော့ အေးမြ အေးနေဆဲ ဖြစ်သည် ။ နှင်းငွေ့ကလေးများက တောင်ဆွယ်ရှိ မြောင်များ တွင် ကျမြကျနေကြသည် ။ တောစပ်စဝင်ကတည်းက ချေ တစ်ကောင် (ဂျီတစ်ကောင်)ကို တွေ့သော်လည်း တော၏ သဘာဝ အ လျော်အစား အနေဖြင့် ဖထီးက လွှတ်ပေးရန် ပြောသဖြင့် မပစ်ဘဲ လွှတ်

ပေးလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ် တစ်မိုင်ခန့် မောင်းတက် လိုက်သည့်အခါ တောလည်း နက်လာသည်။ ကားမီးရှို့တွင် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည့် ဆတ်ကို မြင်ရသဖြင့် အတော်အံ့အားသင့်ကြသည်။

"ကျော်ကြီးရေ မီးဆလိုက် အသင့်ပြင်ပေတော့။ ဒီကောင်က ဒီနားတစ်ဝိုက်က လွဲလို့ ပြေးမယ့်ပုံ မပေါ်သေးဘူး။ ငါလည်း ကျည်အသင့်ထိုးထားမယ်။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းထား"

ကားပေါ်တွင် ပါလာသည့် ဆလန်ဘာဂျာ (ရေနံတွင် စက်ပစ္စည်းများ တင်သွင်းသည့် ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်) ပြင်သစ်လူမျိုးကလည်း ငြိမ်နေရာမှ အားတက်သရော ထရပ်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ဆွေကမူ ဘာမျှမပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆလိုက်မီးကို ဘက်ထရီတွင် ချိတ်လျက် အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။

သိပ်မကြာပါ။ ကားနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာရှိ တောင်စောင်းတွင် စောစောက တွေ့ရသည့် ဆတ်နှင့် အရွယ်တူ ဆတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ဆလိုက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ မီးထိုးပြလိုက်သည်။ ဆတ်ကြီးက ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ မီးကို ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ချက်ချင်း ပြန်ထိုးလိုက်သည်။ နိုင်ငံခြားက အသင့်ပြင် ချိန်ထားသည့် ကာဘိုင်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်၏။ ရှေ့ဘက် လက်အုံကိုထိကာ ပြေးရင်း ခွေခနဲ ကျသွားသည်။ မသေသေးသော်လည်း ဆက်မပြေးနိုင်တော့။ နောက်ထပ်မီးထိုးကာ ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်။ သေချာအောင် ပွဲသိမ်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပွဲဦးထွက်ဆိုတော့ အဖွင့်ကောင်း၍ ပျော်ကြသည်။ စောစောက ရရှိသည့် ဆတ်ကြီးကို ဝိုင်း၍ မကာ ကားပေါ်သို့ တင်ကြလေသည်။

အဖွဲ့သားတွေ ပျော်သလို တောထဲကသူတွေလည်း ပျော်ကြသည် ။ သူတို့ ထဲမှာ ပဲ စတည်းချကာ ရလာသည့် ဆတ်ကို လှီးဖြတ်ပေးနေကြသည် ။ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ပင် ပြီးသွားတော့ မီးဖိုမှာ ကင်ပြီး စားကြသည် ။

ကားက တောင်ကြောတစ်လျှောက်သာ မောင်းနိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ လမ်းရှာရန် ပြင်ဆင်ကြရပြန်သည် ။ တောင်ကြားကို ရောက်မှ ညဉ့်မနက်ခင် အမဲပစ်နိုင်မည်ကို သိကြသဖြင့် အချိန်မပေးနိုင်တော့။ သည် တစ်ခါ ပစ်မည့်အလှည့်က ဦးကျော်ဆွေ၏ အလှည့် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့်တာဝန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မီးဆလိုက် ထိုးပြရမည်ဖြစ်သည် ။

မီးဆလိုက်ပြရသည့် အလုပ်ကလည်း ညပိုင်း အမဲပစ်ရာတွင် အဓိကကျသည် ။ အထင်သေး၍ မရ။ ရုပ်ရှင်မှာ ကင်မရာကောင်းပေမဲ့မီးအလင်းအမှောင်ကောင်းမှ ပြကွက်ကောင်းသလိုပင် ဖြစ်သည် ။ ကားစထွက်၍ နာရီဝက်နီးပါးခန့်တွင် တောင်ခြေဘက်မှ တက်လာသည့် တောဝက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကားအင်ဂျင်ကိုပါ ရပ်ထားပြီး ငြိမ်နေကြရသည် ။

တောဝက်သည် အခြားသော သားကောင်များ ထက် အနံ့ခံကောင်းသည် ။ အမဲပစ်မည့်သူက လေညာမှာ ရောက်နေလျှင် လူ၏ အနံ့ကို ကောင်းစွာသိ၏။ အထူးသဖြင့် သေနတ်မှ ထွက်သည့် ယမ်းအနံ့ကို ပိုပြီး သိလွယ်သည် ။ ကျွန်တော်က တောဝက်ရှိရာနေရာကို မီးဆလိုက် တောက်ကြည့်ရန် ပြင်သည့်အခါ ဦးကျော်ဆွေကလည်း သေနတ်ကို တစ်ပြိုင်နက် လိုက်ချိန်ရသည် ။ ပစ်ကွင်းနှင့် မီးဆလိုက် တစ်သားတည်းကျရန်လိုသည် ။ အခြားသားကောင်များကို မီးကိုနှစ်ကြိမ် ကစား၍ မရ။ တောဝက်က ပါးနပ်လှသည် ။

‘ဒိုင်း’ဟူသော အသံနှင့်အတူ ရှေ့လက်အုံကိုထိသဖြင့် ကျွမ်းထိုးကျ သွားသည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက သေနတ် မီးခိုးရှိရာသို့ ဘေးနားက ချုံပုတ်ထဲမှ တောဝက်ကြီး တစ်ကောင် လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်လာပါတော့သည်။ ။ လင့်ရီဘာကား၏ အလူမီနီယံကား ဘော်ဒီပင် ချိုင့်ဝင်သွားတော့၏။ အားလုံးက မမျှော်လင့် ထားသော်လည်း ကားသမားကိုအေးသောင်းက လျင်မြန်စွာ ကားအင်ဂျင်ကို နှိုးလိုက်မှ စောစောက တောဝက်ကြီးလည်း ထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ။

စောစောက ပစ်ချထားသည့် တောဝက်ကို အမြန်တင်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆုတ်လာကြသည်။ ။ ယာယီ စခန်းတဲကို ရောက်တော့ အတော်ပင် ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ နားလိုက်ကြသည်။ ။ နံနက် အရုဏ်တွင် ထကာ ရေသောက် ဆင်းမည့် သားကောင်ကို ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသလို သားကောင်ကို မတွေ့တော့ဘဲ တောဆင်ရိုင်းများကို ဝါးရုံးပင်များကို ချိုးသံ ကြားနေရသဖြင့် ကားကို ပြန်လှည့်ကာ သာယာဝတီဘက်သို့ မောင်းလာကြရလေသည်။ ။

သာယာဝတီသို့ မရောက်မီ လယ်ကွင်းကိုဖြတ်၍ တောစပ်ကို ချဉ်းကပ်မိကြသည်။ ။ မိုးချုပ်နေပြီးဖြစ်၍ မီးဆလိုက်နှင့် သေနတ်ကို အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်။ ။ ဒီတစ်ခါ ပစ်မည့်သူကို မဲနှိုက်သည့်အခါ နိုင်ငံခြားသား ဘားတက်စ်ပင် အလှည့်ကျ၍ အတော်ပျော်သွားသည်။ ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကာဘိုင်သေနတ်ကို ရွေးလိုက်သည်။ ။ တောင်ကြောက အနည်းငယ်မြင့်နေခြင်းကြောင့် သတိထားပြီး မောင်းတက်နေရသည်။ ။

"ဖိုးကျော်... ဖိုးကျော်"

ဖထီးက တိုးတိုးခေါ်၍ ကား၏ ယာဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ။

ဆလိုက်မီးကို ဖျတ်ခနဲ ထိုးကြည့်သည့်အခါ ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဘားတက်စံက အသင့်အနေအထားဖြင့် သေနတ်ကို ချိန်ထားသည်။ ။ ကျွန်တော်က မီးဆလိုက်ကို ပြန်ထိုးလိုက်သည်။ ။ ဆတ်ကြီးက ကြောင်ပြီးရပ်နေသည်။ ။ ဘားတက်စံက မပစ်သေး။ ကျွန်တော်က ပစ်ရန် လက်ပြသော်လည်း မပစ်သေးဘဲ ဆတ်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေသည်။ ။ ဆတ်က ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ။

"မင်းဘာလို့ မပစ်တာလဲ"

"ဆတ်မဘူး၊ ဘုန်းကြီးကွ"

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဆိုသလို ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြတော့သည်။ ။ သူကမူ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရသည်။ ။ တောခြောက်၍ တောမှောက်ရအောင်ကလည်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာ နယ်တော်ရှင်၊ ပယ်တော်ရှင်များကို ကြိုတင်၍ အမိန့်တောင်းကာ ခွင့်ပန်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

ကားကို ဆက်၍ ဖြည်းဖြည်း မောင်းစေလေသည်။ ။ ရှေ့ကိုက် သုံးဆယ်လောက် အရောက်တွင် စောစောက ဆတ်ကြီးနီးနီးရှိသည့် ဆတ်တစ်ကောင်ကို ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ ။ သည် တစ်ခါတော့ သေချာပြီဟု ထင်ရသည်။ ။ ဘားတက်စံက လက်မနှေးတော့ဘဲ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။ ။ ဆတ်ကြီး၏ လက်ပြင်ကြောကို ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် မထနိုင်တော့။ ကားပေါ်မှ မဆင်းမီ နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်ကာ ပွဲသိမ်းလိုက်၏။

ညတစ်ညလုံး ဆတ်တစ်ကောင်သာ ရသဖြင့် ဖထီး၏ သူငယ်ချင်းတဲသို့ ပြန်ကာ နားကြရသည်။ ။ သူ့သားသမီးများက အားကိုးရသည်။ ။ ဆတ်ကို ဝိုင်း၍ ခုတ်ထစ်ကာ မီးကင်သူကကင်၊ ဆားနယ်သူက နယ်ကြသ

ည် ။ မနက်လင်းတော့ သူ့ကို လုပ်ပြီးသားအသားများကို ယူကာ တောင်
အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည် ။

မနက် (၇) နာရီခန့် ရှိမည်ထင်၏။ နေရောင်အောက်တွင် ကားရှေ့မှ
ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ဘေးချင်း ယှဉ်လိုက်သ
ည့်အခါ ဘားတက်စံက ပျာယာခတ်ပြီး ကားကို ရပ်ခိုင်းပါတော့သည် ။
ကားရပ်သည့်အခါ ချက်ချင်းဆင်းပြီး သူ့အိတ်ထဲတွင် ပါသည့် ပေါင်မုန့်
နှင့် အသားခြောက်များကို ဘုန်းကြီးကို လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးလျက် လှူပါ
လေတော့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း အံ့သြဝမ်းသာကာ ကြည့်နေကြ
သည် ။ ဆရာတော်ကလည်း ဆုပေးပြီး ထွက်သွားလေသည် ။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်မှ သူက သေချာစွာ ရှင်းပြသည် ။ ညက သူတွေ
ရသည့် ဘုန်းကြီးနှင့် တူကြောင်း ပြောပြသည် ။ သည် တော့မှ ကျွန်
တော်တို့ အားလုံး ဘုန်းကြီးကိုဆင်း၍ ကန်တော့ကြလေသည် ။
ဘုန်းကြီးက အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညို ဖြစ်၏။ မျက်လွှာချကာ ဆုပေးပြီး
အေးဆေးစွာပင် ကြွသွားသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့လည်း ကားပေါ်တ
က်ကာ သာယာဝတီမြို့သို့ ထွက်ခွာလာကြလေတော့သည် ။

ဥက္ကံ သုံးဆယ် လှိုင်ဘောလယ်တဲ့ ။ ဦးကျော်ဆွေက သိချင်လို့ ဝင်လ
ည်ကြမည်ပြောသော်လည်း လောလောဆယ် မိုက်ဆာနေကြသဖြင့် လ
မ်းကြိုဘုန်း မုန့်ဟင်းခါး စားချင်တယ်ဆိုပြီး ကားရပ်ကာ သာယာဝတီ
ဈေးထဲသို့ ဝင်ကြ၏။ သူက မင်းသားကြီးဆိုတော့ ဦးထုပ်ဆောင်းကာ ရ
ပ်ဖျက်ထားသည် ။ သို့သော် သူသတိမထားမိသည် က ဆောင်းထားသ
ည့် ဦးထုပ်မှာ ရပ်ရှင်ထဲက ဦးထုပ် ဖြစ်နေသည် ။ ဈေးထဲမှာ
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး မုန့်စားနေတုန်း ဘယ်နားက ရောက်လာ
သည် မသိသော ခပ်ချောချော အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ဦးကျော်ဆွေအား

နောက်မှ ဖက်ကာ မွေးမွေး ပေးပါလေတော့သည်။ ။

"အမလေး ကိုကျော်ဆွေရယ် ခုမှ ပဲ အနီးကပ် တွေ့ဖူးတော့တယ်။ ချစ်စရာကြီး"

သူက နမ်းလည်း နမ်း၊ ပြောလည်း ပြောလိုက်သည့် အသံကြောင့် အနီးအနားရှိ ကြားသမျှ လူအားလုံးက ကျွန်တော်တို့ ကို ဝိုင်းထားကြလေသည်။ ။ ဦးကျော်ဆွေကား အင်မတန်ရှက်ကာ ကျွန်တော့်အား မျက်စိပစ်ပြပြီး ထပြေးပါလေတော့သည်။ ။ နိုင်ငံခြားသား ဘားတံကစ်ကတော့ ဂုဏ်ယူသည့် ဟန်ဖြင့် ဘရာဗို ဘရာဗိုဟု အော်ဟစ်ကာ ကားပေါ်သို့ တက်လာပါတော့သည်။ ။ ကားပေါ်တွင် ရယ်မောစရာတွေ ပြောရင်း ပင်ပန်းခြင်းပင် ပျောက်သွားတော့သည်။ ။

တစ်နာရီခန့် မောင်းပြီးနောက် ရှေ့တွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလှမ်းနေသည် ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ။ မနက်စောစောက တွေ့ရသည့် ဘုန်းကြီးနှင့် ဆင်တူသည် ဟု ထင်ကာ ဘားတံကစ်က ကားကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းခိုင်းပြန်သည်။ ။ ဘေးချင်း ယှဉ်ကြည့်တော့ အားလုံးက အံ့အားသင့်ကာ ကားပေါ်မှာ အားလုံးဆင်းပြီး ရှိခိုး ကန်တော့ကြပါတော့သည်။ ။ ပါလာသည့်မုန့်နှင့် ရိက္ခာများအားလုံး ကပ်လှူကြလေသည်။ ။ သည် မျှနှင့် မပြီးသေး။ ဘားတံကစ်ကပါ ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မည်ဟု ပြောသဖြင့် အားလုံးကပို၍ အံ့သြမိလေသည်။ ။ ဆရာတော်ကတော့ ဘာမျှမပြော။ သူကလည်း ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရဦးမည်ဟု ပြောသဖြင့် ဘားတံကစ်ကိုသာ ဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျကြရတော့၏။

ဆရာတော်အား ကားပေါ်သို့ ကြွပါရန် လျှောက်ထားသော်လည်း လမ်းတွင် အလှူခံရမည်ဖြစ်၍ မလိုက်နိုင်သေးကြောင်း မိန့်သဖြင့် ဆက်လက် ထွက်ခွာလာကြတော့သည်။ ။ လမ်းမှာ တော့ အမျိုးမျိုးတွေးကြ

ကာ အမဲပစ်သည် ကို မကြိုက်၍ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် အကျွတ်တရား ရစေလိုသည့် သဘောဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။ ။

ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ချက်ချင်းဝင်ပြီး မင်းသားကြီးဦးကျော်ဆွေမှ လျှောက်ထားရာ လမ်းတွင် တွေ့ရသော ဘုန်းကြီးမှာ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးသည့် ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော်မူလေသည်။ ။ ဘားတက်စံက ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဘုန်းကြီးဝတ်လိုကြောင်း လျှောက်ထားရာ သက်ဆိုင်ရာဌာန၏ ခွင့်ပြုချက်လိုကြောင်း မိန့်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသည့်အခါ ဘားတက်စံကို ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဦးကျော်ဆွေရော ကျွန်တော်တို့ ပါ အမဲပစ်သည့်အလုပ်ကို ယနေ့မှ စ၍ စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ ။ ဘားတက်စံကလည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ သာဓု သာဓု သာဓုဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ခေါ်၍ ပြုံးနေလေတော့သည်။ ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မူကား ဘာသာခြားပင် ဖြစ်စေကာမူ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလျှင် အကျွတ်တရား ရချိန်တန်လျှင် အမှန်ပင် ကျွတ်တမ်း ဝင်တာပါပဲလားဟု တွေးမိပါလေတော့သည်။

။
